

РЕШЕНИЕ

№ 7932

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9690** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. реда на чл.203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба на Ж. Й. Н. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), уточнена с молба от 15.11.2023г., с която претендира обезщетение в размер на 15000 лв. за претърпени неимуществени вреди в периода от 15.11.2021г. до 10.10.2023г., изразяващи се в болки, страдания, психически тормоз и злепоставяне пред обществото, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 21-4332-024263/26.11.2021г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи, отменено с влязло в сила Решение № 1888 от 25.04.2023г., постановено по анд № 20221110216107 по описа за 2022 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав. Претендира се и законната лихва върху посочената сума от 15.11.2021г. – съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с процесуален представител, който поддържа иска и ангажира писмени и гласни доказателства. Моли искът да бъде уважен изцяло.

Ответникът, СДВР, в писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител, оспорва исковата молба, излага доводи за нейната неоснователност и

недоказаност и за липса на елементите, предвидени в закона, за ангажиране отговорността му по реда на ЗОДОВ. Претендира юрисконсулстко възнаграждение, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че предявеният иск е доказан по основание, но не и по размер и моли да се определи обезщетение по – ниско от претенцията.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното.

С наказателно постановление (НП) № 21-4332-024263/26.11.2021г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи, на Ж. Й. Н. от [населено място] са у наложени три административни наказания глоба: в размер на 50 лв., на основание чл. 183, ал.4 т.6 от ЗДвП за това, че на 15.11.2021г. около 10:05 м. в [населено място], на ул. Източна тангента с посока на движение от ул. 527-ма към бул. Б. шосе, управлява собствения си лек автомобил О. З. с рег. [рег.номер на МПС] , като използва мобилен телефон без устройство, позволяващо ползването му без участието на ръце, с което е нарушил чл. 104 а от ЗДвП; 50 лв., на основание чл. 183, ал.4, т. 7, пр.1 от ЗДвП, за това, че не е използвал обезопасителен колан, с който е оборудвано МПС, с което е нарушил чл. 137а, ал.1 от ЗДвП; и 10 лв., на основание чл. 183, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП, за това, че не носи контролния талон от свидетелството за управление на МПС, с което е нарушил чл. 100, ал.1, т.1 о ЗДвП.

С Решение № 1888 от 25.04.2023г., постановено по анд № 20221110216107 по описа за 2022година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав наказателно постановление (НП) № 21-4332-024263/26.11.2021г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи е отменено. Решението не е обжалвано и протестирано и е вляло в сила на 19.05.2021г.

С исковата молба са представени писмени доказателства, свързан със здравословното състояние на ищеца.

По искане на ищеца е допусната съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице -лекар ендокринолог. От заключението се установява, че ищецът страда от хронични метаболитни заболявания, обединени от понятието метаболитен синдром. Те включват затлъстяване 1. степен, физикални параметри- обиколка на талията над 88см; артериална хипертония, дислипидемия, захарен диабет тип 2. От кого и кога те са установени и преди или „след образуване на преписката, наказателно производство...“ и т.н. въз основа на представените документи не може да се каже, т.к медицинска документация е непълно представена в логичната последователност на медицинския документооборот и не оставя усещане за добросъвестност, достоверност и пълнота. Вещото лице не може да даде становище за общото здравословно състояние на ищеца „преди, по време и след приключване на наказателното производство“, тъй като няма достатъчно данни. Представената от Ж. Й. медицинска документация свидетелства единствено за заболявания в момента. В съдебно заседание експертът заявява, че може в условията на стрес, болести, психоемоционална реакция да се появи диабет, но стресът като тежък фактор за отключване на захарен диабет се отнася за тип 1 захарен диабет, което би станало веднага в рамките на 6 месеца и пациентът днес би бил на инсулин, а ищецът има захарен диабет тип 2, който може да бъде в рамките на метаболитен синдром, който се

развива от 2015 г., от когато пациентът е дал сведения, но не е представена документация, за да се каже, че състоянието е ново и е в резултат от стреса.

По искане на ищеца са разпитани свидетелите Е. Й. А. – Й., негова съпруга и И. Д. Т., негов колега.

Според показанията на свидетеля А. – Й., след съставяне на акта през ноември 2021 г. за това, че е говорил по телефона и е бил без колан., съпругът ѝ станал нервен, говорил, че не е трябвало да се съставя акт, започнал да вдига кръвно, развалил му се сънят. Започнал да вари билки за успокоение и нормализиране на кръвното, ходил на лекар, правили му кардиограма, отключил се диабет. В професионално отношение нещата му тръгнали назад. Той е певец и от 35-40 концерта на година станали 5-6. Затворил се в себе си, започнал да страни от приятели.

Свидетелят Т. заявява, че познава Ж. Й. от почти 9 години, колеги музиканти са, част от състава на ансамбъл „В. орфикус“, заедно пътуват по работа. Ищецът е известен с творчеството си оперен певец, чийто глас е на световно ниво. Според свидетеля съставянето на акт от 26.11.2021 г. и НП не му се отразило добре. Почти нямали концерти тази и миналата година. Концертите намалели, тъй като той се потиснал от това, че вижда, че служители на КАТ се държали грубо и лошо с него и му създават унижение и бил обвинен за нещо, което не е извършил. Имало присмиване на хора, когато са правили продукции, той започнал да се държи много затворено, не вдигал телефона със седмици.

Въз основа на тази фактическа обстановка и предвид очертания от ищеца предмет на иска, настоящият съдебен състав прави следните изводи:

С оглед така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване, тъй като в резултат на отмененото НП заявява претенция на увредено лице от същото. Ответникът разполага с пасивна процесуална легитимация по смисъла на чл. 205 от АПК, тъй като съгласно чл. 37, ал.2 ЗМВР СДВР е юридическо лице, осъществяващо контролна и превантивна дейност, на основание чл. 42, ал.2 ЗМВР. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал.1 и 2 от АПК.

Исковете за обезщетения за вреди от имуществен характер - загуби и пропуснати ползи и неимуществени такива, причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица се разглеждат от административния съд по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ урежда материалноправния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси съответно към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Следователно, искът по глава единадесета от АПК е граждански, основаващ се на фактическия състав на непозволеното увреждане, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. С оглед на това, отговорността следва да бъде характеризирана като гаранционно-обезпечителна.

За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което да е причинена вреда, като тази вреда следва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието му. При липса на който и да е от елементите на посочения фактически състав, не може

да се реализира отговорността на държавата и общините по посочения ред.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя следва да се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на тези органи. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, то е издадено от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна (административна) функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В този смисъл е и приетото по т. 1 от Тълкувателно постановление от 19.05.2015 г., постановено по т. д. № 2/2014 г. на ВКС и ВАС, както и практиката на ВАС. Следователно налице е първата предпоставка за ангажиране на отговорността.

Въпреки това съдът счита, че претенцията на Й. за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на отмененото като незаконосъобразно НП се явява неоснователна като недоказана. Ищецът не е изпълнил задължението си за провеждане на пълно и главно доказване в исковия процес по ЗОДОВ и не е успял да докаже реалното настъпване на твърдените неимуществени вреди, настъпили пряко и непосредствено от НП. В съдебното производство по този повод са изслушани двама свидетели и е прието заключение по допуснатата съдебно-медицинска експертиза.

От заключението на експертизата се установява, че са налице настъпили вреди – ищецът страда от метаболитен синдром и диабет тип 2 – здравето му е увредено. Но както заявява и експерта в заключението си и в съдебно заседание не може да се установи, че това е в резултат на издаденото незаконосъобразно НП.

Съдът следва да съобрази и че ищецът не е оказал съдействие на вещото лице при изготвяне на заключението, тъй като не е представил документация във връзка със здравословното му състояние преди съставяне на акта и НП, въпреки че има данни за наличие на такава. Както посочва и вещото лице в отговора на въпрос 1 от експертизата, отсъствието на предшестваша документация не означава, че тя не съществува, а по-скоро дава основание да се мисли, че съдържа доказателства за по-ранното начало на заболяванията при пациента. Съгласно чл. 161, ал. 1 ГПК, с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства. С оглед непредставяне на необходимите на експерта медицински документи относно състоянието на ищеца преди образуване на административно-наказателното производство, съдът приема за доказано, че настоящето му здравословно състояние е

свързано с развитието на метаболитен синдром години преди съставянето на акта по ЗДвП, с оглед установеното от СМЕ, че ищецът страда от затлъстяване 1 степен от поне 9 години; артериална хипертония поне от 5 години, без лечение и пр.

Относно показанията на съпругата на ищеца, на основание чл. 172 ГПК, като съобрази евентуалната ѝ заинтересованост и с оглед останалите доказателства по делото, съдът счита, че те от една страна са твърде общи, а от друга страна са житейски нелогични. Нелогично е обвързването на броя на концертите на ищеца с наличието на акта и НП. Следва да се отбележи, че в подкрепа на твърдението, че броят на концертите на ищеца е намалял не се ангажираха никакви доказателства, които би следвало да са налице, както и доказателства за направени предложения, които той е отказал. Следва да се съобрази и факта, че с отмененото НП на ищеца са наложени три административни наказания “глоба” за три нарушения на ЗДвП в общ размер на 110 лв., което не предполага наказателната репресия върху ищеца да е с такъв интензитет, че да породи твърдените от свидетелите негативни емоции у ищеца. Освен това твърденията на свидетеля Т., че е имало присмиване над ищеца, че е бил обиден, че е наказан за нещо, което не е извършил са твърде общи и от тях се установява, че притесненията му са свързани с нормалното упражняване на правото му на защита срещу атакуваното от него НП, но не доказва такива по съдържание, степен и интензитет болки и страдания, извън обичайните притеснения на всяка страна в съдебен процес, които да обосноват реално настъпване на неимуществени вреди от вида на твърдените. В тази връзка следва да се отбележи и фактът, че НП е отменено на процесуално основание, като съдът не е изследвал дали нарушенията са извършени, поради което недоказано остава и твърдението на свидетелите, че Ж. Й. е бил наказан за нещо, което не е извършил.

Върху ищеца е доказателствената тежест да установи с предвидените в закона доказателствени средства претърпени неимуществени вреди по начина посочен в исковата молба, като пряка последица от отменения акт. В случая посочените като израз на въздействие последици от отменения административен акт не се доказват. За установяването им е допусната СМЕ и разпит на двама свидетели, от които не се установяват твърдените в исковата молба обстоятелства. Обезщетение се следва тогава, когато са установени конкретни, обективно съществуващи обстоятелства за негативно въздействие върху вътрешното състояние на личността, пряко произтичащи от отменения като незаконосъобразен административен акт. Таково състояние, произтичащо именно от отменения акт, от което да се изведе наличие на твърдените вреди, в пряка причинна връзка с него, което по делото не е доказано.

С оглед на изложеното, искът за присъждане на неимуществени вреди се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен, както и акцесорната претенция за лихва. Предвид изхода на спора и изричната претенция на процесуалния представител на ответника, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., на основание чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Ж. Й. Н. от [населено място] срещу

Столична дирекция на вътрешните работи за обезщетение в размер на 15000 лв. за претърпени неимуществени вреди в периода от 15.11.2021г. до 10.10.2023г., причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 21-4332-024263/26.11.2021г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи, ведно със законната лихва върху претендираната сума от 15.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане. ОСЪЖДА Ж. Й. Н. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: